REFLECȚII DUPĂ JOCUL DE LA NEAPOLE

Înregistrăm cu satisfacție obișnuința de dată recentă a iubitorilor fotbalului de a aprecia întîlnirile internaționale și evoluția jucătorilor nu numai prin prisma rezultatului pur și simplu ci și prin factura jocului practicat de către aceștia.

Iată de ce, după meciul de debut din campionatul Europei, cîștigat cu 4—2 în fața Elveției la București, a apărut atît de pregnant nemulțumirea față de jocul slab prestat de echipa națională în a doua parte a întîlnirii, pentru ca după aceea, consecventă acestei mentalități logice și obiective, opinia sportivă din țara noastră să aprecieze că, deși au pierdut meciul de la Neapole cu Italia, 1—3, fotbaliștii noștri au avut totuși o comportare bună în fața unor adversari renumiți.

Fără îndoială că ne-ar fi plăcut tuturora să vedem că echipa noastră reprezentativă face să se cutremure telexurile agențiilor de presă de pe glob, anunțînd o victorie românească la Neapole. N-am putut avea această mare satisfacție, însă cu toții am văzut pe ecranele televizoarelor evoluția curajoasă, plină de conținut a jucătorilor noștri, egali în cea mai mare parte a jocului cu renumiții lor adversari. De aceea acest eșec nu ne-a supărat în aceeași măsură ca altele, în care replica echipei reprezentative n-a fost de acest nivel și, apoi, trebuie să arătăm că, în afara unor greșeli colective și personale ale fotbaliștilor noștri, eroarea de arbitraj care a adus Italiei egalarea (1—1) a fost un mare moment psihologic al meciului care, pentru echipa română, jucînd în deplasare, a fost de o importanță capitală. Fără acest gol acordat gratuit gazdelor, gol a cărei nevalabilitate au confirmat-o, cu o deplină loialitate, chiar jucătorii italieni, șansele echipei noastre de a mai înscrie rămîneau în picioare, sau, în cel mai rău caz pentru noi, egalarea ar fi survenit mai tîrziu și dimensiunea scorului n-ar mai fi fost, aproape sigur, aceeași ca în finalul partidei.

După vizionarea acestui meci a apărut, ca într-o oglindă, avantajul pe care-l deține gazdele într-o întîlnire internațională, cînd în afara iureșului tribunelor, la plusul de curaj contribuie și împrejurarea că arbitrii se arată în general binevoitori gazdelor. Nu vrem să spunem că Italia a cîștigat meciul din cauza erorii de arbitraj, dar în mod neîndoios avîntul și șansele echipei noastre după deschiderea scorului au fost mult reduse după acel gol egalizator, stupid.

Este adevărat că am privit în general întîlnirea de la Neapole cu o reținere justificată din cauza marii valori a echipei Internazionale, ce a dat nu mai puțin de opt jucători echipei Italiei pe care o înfruntam, însă după ce jucătorii noștri au deschis în mod spectaculos scorul, teama a dispărut și ne va părea rău mult timp de aici înainte că n-am avut posibilitatea să vedem echipa noastră evoluînd în continuare fără să fie egalată atît de ușor.

Priveam în televizor și vedeam cursivitatea jocului echipei noastre, ne bucura jocul ei în terenul advers, cu curaj, cu combinații care stîrneau admirația. În acele momente se confirma saltul calitativ în conținutul jocului făcut de echipa noastră reprezentativă. Vom repeta ceea ce am mai scris anul acesta și chiar în anul trecut. Pînă mai acum cîtva timp echipa națională juca în deplasare foarte puțin în jumătatea de teren a adversarului, pe cînd de curînd ea se menține în terenul gazdelor, combină și periclitează poarta adversă. Aceasta este o acumulare de care trebuie să ținem seama, cu încrederea că în viitorul apropiat concretizările vor fi proporționale cu jocul ofensiv prestat.

Iată că din dezinvoltura cu care echipa noastră a început jocul, asemenea unei formații mature, cu mare experiență internațională, a rezultat deschiderea scorului, cel mai frumos și lucrat gol din toate cele patru goluri ale partidei.

Totuși, și în aceste condiții, echipa națională a continuat să joace în mod pozitiv, fără supraaglomerare în apărare și a știut să rupă ritmul impetuos al adversarilor, să țină mingea în posesia ei, să aibă calm și personalitate, care i-a permis să creeze și alte ocazii de gol.

Din păcate unele greșeli personale ale jucătorilor din apărare au facilitat adversarilor înscrierea golurilor doi și trei, la al doilea luftul lui Deleanu, la al treilea pasa greșită a lui Popa și trimiterea defectuoasă a mingii de către Dan lui Datcu.

Astfel, scorul a devenit 3—1, însă jocul din teren nu este reflectat de cifrele de pe tabela de marcaj. Un scor de egalitate ar fi răsplătit în mod just eforturile echipei noastre, evoluția ei în acest meci, revirimentul ei după evoluțiile din întîlnirile cu Elveția și Polonia de la București și Ploiești. Dovadă că echipa noastră ne-a satisfăcut în bună măsură este tocmai această apreciere, poate înainte de partidă considerată aproape de nerealizat. Adevărul este că am trecut pe lîngă această mare posibilitate care ar fi deschis orizonturi de calificare căci, după meciul de la Neapole, ne-am convins că în returul de la București șansele sînt de partea noastră. așa cum putem fi aproape siguri că partida de la Neapole, jucată la 26 noiembrie la București, am fi cîștigat-o noi.

Cu toate aceste constatări favorabile pe care ni le prilejuiește evoluția fotbaliștilor noștri din recentul meci cu Italia, trebuie să arătăm și scăderile echipei naționale care persistă și au împiedicat o performanță de răsunet la Neapole. După ce au deschis scorul în min. 7, deși nu s-au retras în apărare, fotbaliștii noștri au vădit o automulțumire, în loc să profite de deruta adversarilor, de stupefacția din tribune și să insiste la poarta lui Sarti pentru a mări, eventual, scorul. Temporizînd jocul ei au greșit. Apoi, atacanții nu au fost pătrunzători. Ei au recurs la manevre de învăluire și au exagerat jucînd pe partea dreaptă, supraapreciind pe Pîrcălab și ignorînd pe Lucescu care, cu ajutorul lor, putea fi periculos. Dar, erorile mari au fost comise de apărători. Ei au vădit uneori descumpănire și nesiguranță, de pe urma cărora au fost primite cele două goluri valabile înscrise de italieni.

Meciul cu Italia ne-a arătat că fotbaliștii noștri pot juca bine atunci cînd se mobilizează bine. Antrenorul Ilie Oană a avut dreptate cînd a spus că meciul este greu sau mai puțin greu, în funcție de nivelul comportării jucătorilor. Acest nivel putea fi superior chiar și în partida de la Neapole, dar acesta nu trebuie coborît în nici un caz în viitoarele întîlniri internaționale. Selecționabilii din lotul reprezentativ nu trebuie să se împăuneze de pe urma laudelor aduse de presa italiană și de bunele aprecieri găsite în țară. Ei trebuie să continue a-și îmbunătăți jocul, să aibă comportări din ce în ce mai bune și mai cu seamă să nu facă greșeala să subaprecieze jocurile cu echipe mai puțin cotate, ca acelea din următoarele zile, de la Nicosia cu Cipru și de la Tel-Aviv cu Izrael. Le dorim succes în activitatea lor viitoare!

Aurel NEAGU

CU LOTUL OLIMPIC ÎN OLANDA

— Comentarii ale trimisului nostru special NICOLAE SOARE —

O „TÎNĂRĂ PORTOCALĂ" ÎN ȚARA LALELELOR

Despre „Tînăra portocală" am auzit de cum am sosit pe aeroportul din Amsterdam de la cei veniți în întîmpinarea noastră. Cele două cuvinte mi-au stîrnit curiozitatea într-o măsură cel puțin egală cu cea pe care probabil o încercați dv. acum citind aceste modeste rînduri. Le-am regăsit după aceea în avancronicile apărute în preziua meciului, convingîndu-ne că ele nu au fost spuse întîmplător. „Jonge Orange" înseamnă pentru olandezi chintesența valorică a tinereții fotbalului lor, întrunindule speranțele cele mai robuste. Olandezii știu să vorbească cu mult realism despre faptul că, în general, fotbalul lor nu a constituit în ultimii ani o prezență de prim rang pe plan european, fie că a fost vorba de echipa națională sau de o echipă a unui club oarecare. O asemenea realitate nu i-a determinat însă să renunțe la cultivarea acestui joc sportiv cu aceeași pasiune și nici să apeleze, ca unii vecini ai lor, la jucători străini. Dimpotrivă, federația și cluburile au continuat dezvoltarea bazei materiale necesare practicării fotbalului, folosind în același timp toate mijloacele pentru a atrage tineretul pe gazon. Rațiunea principală a acestor măsuri nu ne-au ascuns-o : afirmarea în viitorul apropiat a școlii olandeze de fotbal pe plan internațional. In acest sens, echipa de tineret pe care au întîlnit-o olimpicii noștri reprezintă speranța lor nr. 1. Sensibilitatea recunoscută a acestor oameni, cultivatori ai celor mai frumoase lalele din lume, a dăruit echipei naționale de tineret simbolica contopire a fructului tînăr al portocalului. Mărturisesc că aflîndu-i această denumire, mă așteptam ca miercuri seara să văd la Deventer evoluînd o echipă tînără nu numai prin vîrstă ci și prin concepția sa de joc, motiv pentru care nu-mi prea făceam griji în ceea ce privește rezultatul partidei. „Jonge Orange" m-a contrazis însă, făcînd dovada unei reale maturități. Dar pînă la joc, îngăduiți-mi să vă readuc în mijlocul fotbaliștilor noștri.

Locul de cazare a delegației noastre sportive, la care am ajuns luni 21 noiembrie, pe seară, a fost ales la cîțiva km de Utrecht, în plină pădure. Aici se află un centru sportiv de pregătire, dotat cu tot ce este necesar desfășurării unei asemenea activități: cîteva terenuri de fotbal întreținute excepțional, o sală de sporturi, hotel, cantină, club. Unul din terenurile de fotbal, prevăzut cu instalații de iluminat, a fost folosit, de altfel, de către lotul nostru pentru antrenamentul de marți seara. Deși a plouat tot timpul, acest antrenament s-a desfășurat cu toată seriozitatea, fotbaliștii noștri manifestînd o remarcabilă disciplină și poftă de joc. Ca martor al acestei ultime ședințe de pregătire dinaintea meciului de a doua zi, am tras concluzia că echipa noastră va face o partidă bună. Și așa a fost.

LA DEVENTER

Am intrat în oraș cam cu două ore înainte de a începe meciul. De pe trotuare, mulți trecători ne fac semne amicale. Ne-au recunoscut și ne gîndeam că și ei se îndreaptă spre stadion, o dată cu noi. Peste cîteva minute aveam să ne convingem de contrariu. Stadionul, mai puțin factorii săi administrativi, ne-a întîmpinat fără țipete de spectatori, cufundat într-un întuneric deplin. Cu o jumătate de oră înaintea începerii jocului, tribunele mai erau goale. Ne întrebam dacă nu cumva vom juca într-un anonimat total. Au fost însă suficiente 15—16 minute, ultimele dinaintea jocului, pentru a ne spulbera orice îngrijorare. Sub ploaia de lumină descătușată din 4 grupuri de proiectoare de mare putere, tribunele s-au populat rapid pînă la ultimul loc, astfel că la începutul meciului, pe bănci se aflau circa 15.000 spectatori. Terenul de joc este în genul celorlalte văzute la centrul sportiv de pregătire, adică plat ca o masă de biliard, cu un gazon mic și mătăsos. Este înconjurat de tribune (nu există pistă de atletism) și de dimensiuni apropiate de cele ale stadionului 23 August din Capitală. Spre deosebire de peluze, tribunele I și II sînt acoperite. S-a jucat într-o ambianță de mare finală, cu sunete prelungi de sirenă și cu cîntece executate de către coruri, constituite ad-hoc. Ea a fost bine întreținută de comportarea celor două echipe și de evoluția scorului, prima repriză excelentă, secunda palpitantă, astfel că 90 de minute, stadionul din Deventer a trăit una din cele mai frumoase pagini din existența sa. La masa prietenească de după meci, unul din membrii Federației olandeze de fotbal, declara că pentru Deventer partida cu echipa olimpică a României a prilejuit o adevărată sărbătoare sportivă, iar pentru selecționata olandeză un examen mult mai greu decît acela dat cu 18 zile în urmă în fața reprezentativei de tineret a Cehoslovaciei, pe care a întrecut-o cu 4—1. Intr-adevăr, olimpicii noștri au jucat foarte bine și puțin a lipsit ca ei să se întoarcă din Olanda cu o victorie frumoasă.

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

In fața unei echipe tînără ca vîrstă și ca denumire, dar cu fotbaliști bine clădiți fizic și posesori ai unei viteze apreciabile de deplasare în joc, calitățile echipei noastre au apărut aproape de la sine. Jucătorii, în ansamblu, au respectat recomandările antrenorului Bazil Marian, s-au sprijinit în momentele mai grele și s-au sprijinit în perioadele de atac. Echipa a început calm și s-a „aprins" din ce în ce mai mult, pentru ca în final, să-și domine net adversara. A condus cu 1—0 în urma unui gol splendid *și am egalat la 1—2 ca urmare a unei faze la fel de frumoase.* Creșterea ritmului de joc pe măsura desfășurării partidei a constituit o dovadă că olimpicii noștri dețin o pregătire fizică bună. Și încă un fapt pozitiv: conduși cu 1—2 pe tabela de marcaj, ei au continuat să aibă inițiativa în joc, au dorit golul egalizator, l-au obținut și puțin a lipsit să vină și cel al victoriei. *Privită necompartimentat, evoluția echipei olimpice la Deventer a întrunit calități de necontestat. De altfel, ziarele olandeze de a doua zi, conțin în cronicile lor calde opinii la adresa echipei noastre.*

O analiză pe compartimente și individual scoate la iveală și unele carențe, care cu puțină atenție, puteau și pot să fie înlăturate. De pildă, apărarea, în afara faptului că fundașul dreapta Surdan — aflat în zi proastă — a evoluat nesatisfăcător, mai trebuie amintit că serviciile către mijlocași sau atacanți s-au făcut uneori fără atenție, pasele fiind de multe ori interceptate de adversari (în prima repriză). La această categorie socotim și unele degajări ale lui Constantinescu, care, făcute cu intenția de a pune rapid echipa în atac, trimitea balonul în picioarele fotbaliștilor olandezi. Linia de mijloc în care, pe rînd, Năsturescu și Moldoveanu urmau să se integreze în faze de apărare și de construcție, a avut unele momente de surprindere, punînd în situație delicată linia de apărare imediat următoare. In plus, mai cu seamă în prima repriză, a făcut abuz de pase scurte, fără cîștig efectiv de teren, ținînd în acest fel în loc și pe cei din față, care în mod normal trebuiau să pătrundă lansați spre poarta lui Van Leuwen. In repriza a doua însă, mai cu seamă după introducerea lui Libardi ca al treilea mijlocaș (ceea ce a determinat de fapt descătușarea lui Năsturescu, acesta devenind un jucător pur ofensiv), linia noastră mediană a devenit stăpînă pe toată zona din centru de unde s-au declanșat atacuri după atacuri. In condițiunile unei asemenea

(Continuare în pag. a 7-a)

„SUPLIMENT" LA TURNEUL PROGRESULUI ÎN U. R. S. S.

Abia întorși din turneul întreprins în U.R.S.S., jucătorii și antrenorii echipei Progresul au stat... ascunși, undeva în preajma Bucureștiului, devenind, practic, pînă la plecarea la Craiova, inaccesibili. Astfel că despre cele trei jocuri disputate în Uniunea Sovietică am stat de vorbă cu secretarul clubului, Ilarie Săceanu:

— Cu ce impresii v-ați întors?

— A fost un turneu bun, care ne-a permis să menținem echipa în joc, pe de o parte, iar pe de alta să încercăm jucătorii care au fost accidentați, ca Al. Constantinescu de pildă, în compania unor adversari de valoare. De aceea consider că turneul ne-a folosit.

— De ce categorie sînt echipele întîlnite?

— Din prima categorie. În asemenea condițiuni, jucătorii noștri au fost mult solicitați, reușind comportări apreciate de spectatori (30 000 la Tbilisi, 8 000 la Soci și 20 000 la Odesa), ca și de conducerile celor trei echipe (Dinamo, Aripile Sovietelor Kuibîșev și, respectiv, Cernomoreț), care ne-au făcut o frumoasă primire.

— Victoria cu 2—1 asupra echipei Aripile Sovietelor și scorurile strînse (1—2 și 2—3) cu care a pierdut la Tbilisi și Odesa indică un echilibru pe teren. Cum a jucat echipa?

— In general bine. Ea s-a menținut în nota comportării sale din campionat. A manifestat putere de luptă, a combinat destul de spectaculos și eficace, a avut momente de revenire care i-au permis să modifice rezultatul: de la 0—2 la 1—2 la Tbilisi, de la 1—1 la 2—1 la Soci și de la 0—2 și 1—3 la 1—2 și 2—3 la Odesa. Se putea realiza însă și mai mult.

— Dintre jucători pe cine ați reținut printr-o comportare mai deosebită?

— Din lotul folosit (mai puțin **N. Ioniță** și **Ad. Constantinescu**) am reținut în special comportarea lui **Mateianu, Mafteuță, Măndoiu, V. Popescu** și **Al. Constantinescu,** acesta din urmă făcîndu-și o reintrare promițătoare. De altfel, el a fost autorul golului marcat de echipa noastră în meciul de la Tbilisi. Celelalte goluri, din partidele următoare, au fost marcate de **Oaidă** și **Matei** la Soci, **Mateianu** și **Peteanu** la Odesa. Acesta din urmă a marcat venind în atac la o lovitură liberă și reluînd în plasă mingea respinsă de portarul echipei Cernomoreț.

În concluzie, un turneu util și o comportare onorabilă.

Portarul Constantinescu în strîns duel cu atacantul olandez Jan Klijnjan, autorul celor două goluri ale gazdelor în meciul România (lotul olimpic) – Olanda (tineret), disputat la Deventer